

A pártcsoporthoz sokat tehet

Az üzemszervezésben sehogyssem sikerült rendet teremteni. Az előző művezetőt leváltották, de úgy tűnt, utóda sem képes megbirkózni a tennivalókkal. A főmérnök is megpróbált segíteni, de a tervet továbbra sem teljesítették, a selejt sem csökkent. „Baj van ott a szellemmel, a hangulattal!” — állapították meg a vezetők. A pártvezetőség összehívta a műhely kommunisztáit: megbeszélést tartott a pártcsoporthoz — évek óta az első. Viharos összejövetel volt, és hangulatosabbak lettek a tagok. A pártvezetőség követelte egymást, de végül azonos álláspontra jutottak: a pártcsoporthoz mindent megtesz a műhelyben uralkodó szemlélet megváltoztatásáért, a munkakedv megerősítéséért. És ami addig nem sikerült, az most bekövetkezett: az üzemszervezés „helyreállt”. Igaz, kellett hozzá négy-öt hónap, de megtörtént. Néhány műszaki szervezési intézkedés is sor került a pártcsoporthoz javaslataira, de az eredményekhez — a főmérnök is elismerően állapította meg — nagyban hozzájárult a kommunista munkája. Ami magyarul annyit jelent: vitakoztak, érveltek, olykor veszekedtek, gondosan ügyeltek, hogy ne mondassanak senki, vízet prédikálnak és bort isznak, zokszó nélkül elvállalták a legnehezebb feladatokat — és egy év múlva az üzemszervezésre alig lehetett ráismerni. Nem a külső képe változott meg elsősorban, hanem az a megfoghatatlan, mégis mindenütt jelenlévő dolog, amit egy-egy munkahely légkörének, szellemének szoktunk nevezni.

Ez az eset is bizonyítja — és sok hasonló lehetne felsorolni —, milyen energia, milyen erő rejlik a pártcsoporthozban. Igen sok pártcsoporthoz vezetője felismerte már ezt, s a tájékoztatást, a felvilágosító munkát ezért igyekeznek a pártcsoporthoz alapozni, építeni. Sok érv szól emellett. Egy-egy munkaterület problémáit, hangulatát senki sem ismerheti jobban, az ott dolgozó kommunisztáknál. Ők tudják a leggyorsabban tájékoztatni munkatársaikat, ők tudnak a leghatásosabban felelni kérdéseikre. Persze, csak akkor, ha ehhez ők maguk is megfelelő útmutatást, tájékoztatást kapnak. Pótolhatatlan szerepe van a pártcsoporthoz vezetőjének. Sajnos, még mindig gyakori, hogy a bizalmi tevékenysége nem megy tovább a tagdíjak összeszedésén, a taggyűlés időpontjának közlésén. Pedig a pártcsoporthoz vezető nem pénzbeszedő, nem is postás: feladatuk több, tágabb ennél. Ismerem olyan pártcsoporthoz vezetőt, aki hetente kétszer-háromszor is elment a párttitkárhoz, vagy az agitációs felülethez, s elmondta, mi foglalkoztatja a dolgozókat, s aztán közösen megbeszélték — olykor valamelyik gazdasági vezetővel együtt —, mit lehetne és kellene válaszolni.

Egy évtizede szakítottunk azzal a gyakorlattal, hogy külön népevelőkre bizzuk a párt politikájának megmagyarázását. A párt valamennyi tagjának feladata elveinek hirdetése, törekvéseink megmagyarázása, buzdítás a fegyelműzés, jó minőségű, gondos munkára. Ennek azonban feltételeit is meg kell teremteni. És e feltételek között talán a legfontosabb: eleven életet kialakítani a pártcsoporthozban, őket tenni a politikai tevékenység szervezeti alapjaivá. Ezért helyes, és szükséges, hogy a vezetőségválasztó taggyűléseken a végzett munka és a feladatok értékelésekor megkülönböztetett helyet szánunk a pártcsoporthoz tevékenységének, s meghatározzuk jövőbeni, még eredményesebb működésük útját, módját.

Gy. L.

Elismeréssel nyugtazzuk

Az Északmagyarországi szeptember 13-i számában Emberiséggel címmel bírált jegyzet jelent meg. Az írás elismeri a miskolci Ingatlankezelő Vállalat jó munkáját, néhány hibát azonban kifogásolt a Rácz Ádám utcai bérházak kéményépítésével, és tetőfedésével kapcsolatban. Tegnap, szeptember 23-án, pénteken a vállalat szakemberei, a bírált terület felelősei a helyszínen vizsgálták meg az ügyet. Az észrevételnek helyt adva, azonnal intézkedtek, hogy a beázott lakásokat a vállalat költségére kifessék, és a jövőben, a lehetőségekhez képest, úgy szervezik meg a munkát, hogy az időjárás ne okozhasson kárt. Egyúttal arra kérték a lakókat, hogy a közös ügyekben tanúsított még jobb hozzáállással és bírálatokkal segítsék a MIK munkáját. A vállalat eljárását, gyors intézkedését elismeréssel nyugtazzuk.

B. I.

Felkészültek a télre

A Borsod megyei Építőipari Vállalat műszaki vezetői a kongresszusi versenyben igen fontos feladatnak tartják a téli felkészülést a megszerzését. Részletes intézkedési tervet készítettek, amelyet már eljuttattak a különböző építkezésekre. Eszerint az őszi hónapokban Miskolcon, Tiszaszentkerényben, Ózdon és Sajószentpéteren 66 épületet teljesítenek és azokban 1364 lakás belsejét munkáit végzik el. Így az idén már nem lesz fagyvesztés és a hideg napokon is a nyári létszámot foglalkoztatják a szétosztott munkahelyeken. A folyamatos téli termelés biztosítására a fél kész lakások többségét, mintegy ezer leendő új otthon, a munkagépek szilárd fűtőanyag helyett az olcsó és magas kalóriájú földgázzal melegítik.

Gy. L.

A látszatát is kerülni!

Néhány nappal ezelőtt több sajtószentpéteri család otthonában magasra csapott a felháborodott hangulat hulláma. Most, amikor e sorok megjelennek, bizonyára megnyugodtak már a kedélyek, rendeződött az ügy, amelyről azonban némi tanulságot kell levezetni.

Sajtószentpéter községi Tanácsa és a különböző üzemek, vállalatok ebben az esztendőben hetven újonnan épített lakást kaptak kiosztásra. A megyei tanács annak idején kellő mérlegelés után lebontotta a keretszámot, ahogy mondani szokás, s mindegyik szervnek meghatározott számú lakást bocsátott rendelkezésére. Időközben módosítás történt. Ettől most tekintünk el, mivel a felsorolás hosszadalmas volna. Az elosztások után szeptemberre mindössze harmincnégy lakás maradt. A községi tanács végrehajtó bizottsága úgy döntött, hogy a harmincnégy lakást a helyi bányászati vállalatok szerint utalja ki, tekintettel arra, hogy a nagylétszámú bányákban van a legtöbb lakásigénylője. Ez az elképzelés egyébként megegyezett a korábbi keretszámlebonthatósági tervvel.

Előbb megfontolni...

A tanács tehát javaslatot tett a bányászati vállalatnak, hogy a megyei tanács utasításának és a helyi végrehajtó bizottság korábbi határozatának megfelelően — kapjon lakást az a tizenhárom sajtószentpéteri család is, akiket az árvíz károsított ki otthonukból. A bányászati vállalat alapján meg is kezdődött az új lakások elosztása, s javában tartott, amikor a Miskolci járási Tanács igazgatási osztályának kellett közbeavatkoznia. Miért?

Mert az elosztás nem volt igazságos. A látszat legalábbis erre utalt. Így vélekedtek a község vezetői, akiket magunk is felkerestünk azután, hogy három család panasszal jött szerkesztőségünkbe. Késztelen, elsősorban valóban a

látszat csalókaságáról van szó — ha a többséget vesszük figyelembe. De néhány árvíz-károsult esetében a látszat fölé kerekedik az igazságtalanság, a megfontolatlanosság, a megfontolatlan intézkedés ténye. Mi történt?

Végeredményben nem lehet szó törvénysértésről, vagy jogtalan eljárásról. Csak... És ez a „csak” nem lényegtelen.

A jogcím

A tizenhárom árvíz-károsult család mindegyike kapott lakást. De milyet! Néhányuk az új bérházba költözött, nagyobb részük azonban, jellegüket tekintve, jobbára szükség-lakásokban helyezték el. „Ezek többsége viszont semmivel sem rosszabb, mint amilyenekben az árvíz előtt laktak!” — mondják a tanács vezetői. Nem is kételkedünk benne. Akkor hát mi a baj, miért panaszkodtak az árvíz-károsultak? Részben azért, hogy illetéktelenek is kaptak új lakást, másrészt, mert szerintük az elosztásnak ez a módja úgynevezett minőségi cserékre adott lehetőséget.

Szóvá tették például, hogy új lakást kapott az egyik tanácsos nődolgozó. „Az árvíz előtt apósáéknál lakott. Gyereke nincs, férje katona. Apósá már építi az új házat — ő viszont új lakást kapott. Igazságos ez?”

Az esetet természetesen nem szabad egyoldalúan vizsgálni. Azért, mert valaki a tanácsban dolgozik, nem maradt ki a társadalom juttatásából. S nem is arról van szó, hogy jár-e neki, vagy sem. Miért ne járna? Hanem a körülmény, ahogy lakáshoz jutott, az bizony a protekcionizmus látszatát kelti... A bányászati vállalat benyújtott javaslaton ugyanis nem tanácsos dolgozóként szerepel, hanem üveggyári munkásként. Miért volt erre szükség? A törvény módát ad rá, hogy a tanács a rendelkezésére álló lakások egy bizonyos százalékát fiatal házaspároknak adja. Ez már jogcím. Miért nem erre hívták ki, miért nem

utalták ki ilyen alapon a lakást? Érthetetlen! Mit választottunk ezek után például annak a Rékasi Péternének, aki valóban az üveggyárban dolgozik, negyedmagát tartja, s úgy panaszkodik, hogy „engem meg bepakoltak egy táncterembe...”

Ne csak a paragrafus...

Nem egyedül ez az egy példa igazolja a panaszok jogoságát. Elmondták az árvíz-károsultak például, hogy olyan ember is lakáshoz jutott, aki régebben is kapott, de elköltözött a községből más megyébe, azután két-három évvel ezelőtt visszajött, és most megint adott neki lakást. „Hát ő fontosabb, mint mi?” „Meg azután történtek itt másféle minőségi cserék...” Így van ez már. Akit serelem ér, az inkább fölfelé kerekedik. Még akkor is, ha az valóban túlnő a valóságon. Ezért nem szabad a legcsekélyebb okot sem adni rá, hogy bárki is kételkedjék az intézkedések tisztaságában...

Ez csak egy tanulság a többi között. Pásztor János, a járási tanács igazgatási osztályának vezetője, aki időközben a helyszínen orvoslta a panaszokat, és írott utasítást adott rá, hogy mindegyik árvíz-károsult megfelelő lakáshoz jusson — további tanulságokat is leszárt az esetből.

Amikor intézkedünk, mindig tudatában legyünk cselekedetünk következményeinek — mondotta. — A bányászati vállalat is, a tanács is elkövette azt a hibát, hogy egy, még nem lezárt ügyet, egy jóvá nem hagyott javaslatot „harangozott be”. Ebből azután félreértés lett. Persze, ezt őszintén meg kell mondani, a látszaton túl, minőségi cserék is történtek, bár — és ezt is hangsúlyoznom kell — nem jogtalanul. De az intézkedésben ne csak a paragrafus vezessen bennünket, hanem az emberiség is. Helyesebb lett volna, ha elsősorban a tizenhárom árvíz-károsultat elégítik ki, s majd csak azután osztották volna el a lakásokat. Így akként tűnt, mintha eleve az árvíz-károsultak rovására utalták volna ki a lakásokat...

Nagyobb gondossággal, megfontolt döntéssel mindezt elkerülhették volna. De ehhez hozzátartozik egy másik megjegyzés is: az ilyen alkalmak ne adhassanak módot rá, hogy „ügyes manőverezéssel” háttérbe szorítsuk a segítségre inkább rászorultakat. Ennek még a látszatát is kerülniük el!

Csala László

Miért csak épület a sajtókombinát?

A közmondás szerint minden öröme ürmön is vegyül. No, de mivel valik az öröm, ha túl sok ürmön, túl sok bosszúság járul hozzá?

Mi már több alkalommal beszámoltunk róla, hogy szép, modern sajtókombinátot kap Miskolc — nemcsak az újságírók és rádióriporterek, hanem a megye újság- és rádiószerető lakóinak nagy öröme-re.

Megírtuk azt is, hogy ez év tavaszától épül és 1967. december 31-re elkészül a borsodi sajtószentpéteri. Legalábbis így kellene lennie — a tervek szerint. És mi a helyzet a gyakorlatban?

Ami kívülről látszik

— Ni csak, milyen gyorsan épül ez a ház! — mondogatják a járókelők, akik a Bajcsy-Zsilinszky utcán mennek nap mint nap és figyelik a székház irodaépületének növekedését.

Igen ám, de ez a kép csak kívülről, a fő útvonalról nézve ilyen kedvező. Az irodaház ugyanis valóban gyorsan épül, dicsőret érte a szorgos kezű építőmunkásoknak.

Ami azonban az utcáról nem látszik, ami az irodaház mögött van!...

„Kettétört” csarnok?

Az irodaház mögött húzódik majd a tágas, üvegfalú nyomda-csarnok. Az építkezés belső ütemterve szerint a csarnoknak már ez év július végére állni kellett volna. Egyelőre azonban még csak a munka áll!

A csarnok egyik fele ugyan már tető alatt van, s a másik felének egy részén is állnak a tartóoszlopok. Középen azonban... Mintha kettétörték volna!

Az oszlopok alapjai beágyazva, most már igazán nem lenne hosszadalmas munkát beépíteni az oszlopokat is. — Csakhogy nincsenek osz-

lopaink! — mondják bosszúsan az építésvezetők. — Egyszerűen nem kapjuk meg a tartóoszlopokat. Ezért állunk a csarnokkal. A létszámunk megvan, végre munkaerő-hiányunk most nincs, és az épület már régen kész lenne, ha kapnánk anyagot!

A tetőpanel már itt van

Nevelésesen hat, de így igaz: a tetőpaneleket már megkapták az építők. De hová rakják? Csodák nincsenek, a levegő nem tartja meg a tetőt. Így aztán a panelek szép glédába rakva pihennek az udvaron, gyönyörűen burjánzik körülöttük a gyom, aztán az ősz beálltával majdcsak felváltja a gyomot a sár, a hó...

— A tartóoszlopokat mi már február 2-án megrendeltük a Betonelemgyártó Váll-

alat budapesti, Budafoki útjából. — S mint Erdélyi Lajos, a Borsod megyei Állami Építőipari Vállalat anyagosztályának vezetőjétől megtudtuk: a gyár március 24-én visszaigazolta a 96 darab tartóoszlopot. Vagyis vállalta, hogy augusztus 31-ig folyamatosan leszállítja az elemeket. A vállalat azonban nem teljesítette...

— És mi most nem tudjuk teljesíteni a tervet — panaszkodnak az építők. — Ha pedig lemaradunk, mi kapjuk a felelősségrevonást.

Ilyen visszássalenségek közepette épül tehát a borsodi sajtószentpéteri. Helyesebben: csak épülget! S ha ez így megy tovább: vajon meddig épülget?

Ruttkay Anna

Foto: Szabados György

Kétszáz családi ház felépítéséhez elegendő téglat készítették terven felül

Az Északmagyarországi Téglagyártó és Cserépipari Vállalat 13 kisebb és nagyobb gyárat fog össze. Az egymástól távolos üzemek dolgozói a párt IX. kongresszusa tiszteletére egységes munkafelajánlást tettek, és elhatározták, hogy évi tervükön felül 2 millió égetett téglát és ugyanannyi nyerstéglát adnak a lakásépítkezések meggyorsítására. A minőség javítása, a költségek csökkentése, valamint a vállalatok mielőbbi teljesítése végett a műszakiak számos intézkedést vezettek be és azok végrehajtását szinte naponta ellenőrizték. Az egymástól sok kilométer távolságban levő üzemekben

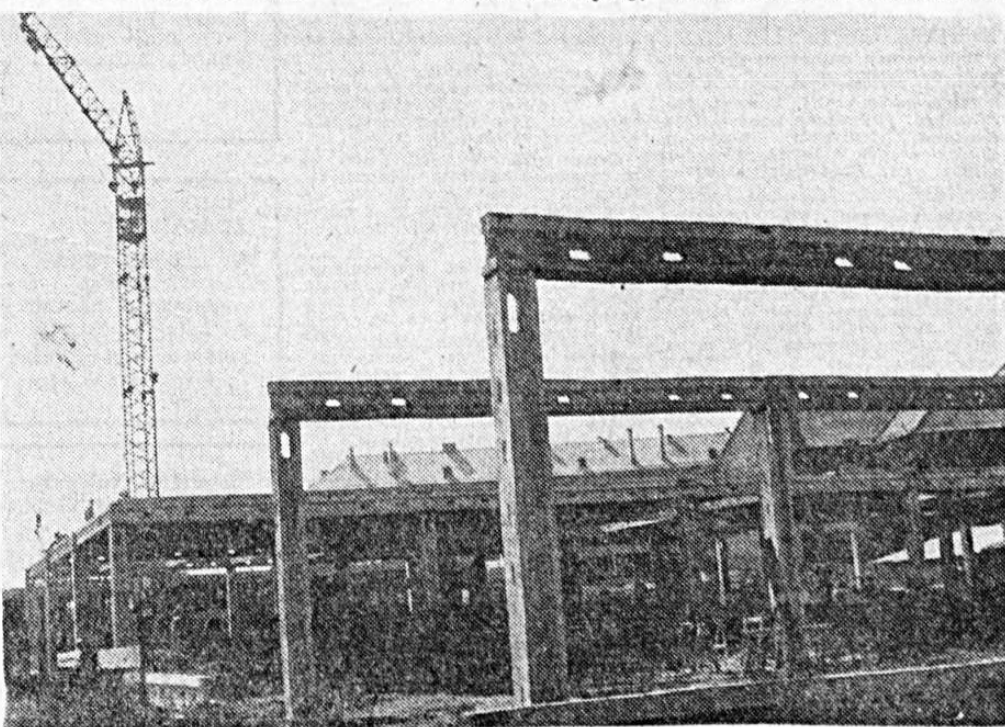
jelentősen javult a munkafegyver és ez kihatott többek között a minőség alakulására is. Az eddigigélt jobb munkaszervezéssel és a gyártási technológia szigorú betartásával a 13 gyár dolgozói a kongresszusi versenyben vállalatuk megduplázva, esedékes tervükön felül 5 millió égetett és ugyanannyi nyerstéglát készítettek. Ez a mennyiség egy közepes borsodi falu — több mint 200 földszintes családi ház felépítésére — elegendő. A gyárak dolgozói, most újabb felajánlást tettek.

Hegyi forrásokkal is javítják a borsodi falvak vízellátását

Megyénkben egyre több hegyi forrás kristálytisza vizét használják fel a falvak ellátásának megújítására. A tanácsok megalakulása óta az azok kezdeményezésére már több mint tíz ilyen forrásra telepítettek kisebb-nagyobb vízműveket. Ezek közül jelenleg az aggteleki karsztvízmedencén levő, perceként 500–2000 liter vizet adó Babotkút a legnagyobb. Ez a bővizű, kiváló minőségű forrás Aggteleken kívül az idén már ellátja a Baradla-barlang bejáratánál épült, 200 személyes új szállodát, valamint Jósavtót is.

Ez évben, új víznyerő területek után kutatva újabb egészséges vizű források foglaltatását határozták el. Így például a Hegyközben talált három forrás vizét a Hollóházi Porcelángyárba és a község utcáiba vezetik le. Több évi gondos tanulmányozás után megoldják Bükk-szentkereszti ivóvíz-problémáit

is. A vízhálózat kiviteli tervai már készülnek. Eszerint a Szinva-forrás vizét nyomják majd fel nagy teljesítményű szivattyúkkal a 270 méterrel magasabban fekvő kis tárolómedencébe, onnan pedig az üdülőkhöz és a falu utcáiba. A dél-bükki községek egészséges ivóvizét a sályi és a kácsi patakból biztosítják. A napi 9 ezer köbméter vizet adó karsztforrásokra regionális vízművet terveznek. A vízmennyiség az előzetes számítások szerint elegendő lesz Mezőkövesd, Mezőnyárád, Mezőnyárád, Szentistván, Tibolddarác, Kács, Sály és Bükkábrány maradéktalan ellátására. A dél-borsodi regionális és a bükk-szentkereszti vízművet az állami beruházáson kívül a lakosság anyagi hozzájárulásával kívánják felépíteni. Ezért az őszi hónapokban vízműtársulásokot szerveznek az érdekelt községekben.

A leendő nyomda.